

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 20 listopada 2000 r.

Sąd Najwyższy – Izba Karna w Warszawie

na rozprawie w składzie następującym :

Przewodniczący : SSN - Lidia Misiurkiewicz

Sędziowie : SSN - Piotr Hofmański

SSO del. do SN - Wiesław Błuś (spraw.)

Protokolant : Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Stefana Szustakiewicza

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2000 r.

sprawy **L. K.**,

którego warunkowo umorzono postępowanie karne o czyn

z art.182 § 1 k.k. z 1969 r.,

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w O.

z dnia 12 grudnia 1997 r., sygn. VII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 5 września 1997 r., sygn. II K [...]

1) oddala kasację

2) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża L. K.

3) zasądza od Skarbu Państwa kwotę 500 (pięćset) zł na rzecz adw. J. R.
tytułem udziału obrońcy z urzędu przed Sądem Najwyższym

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 5 września 1997 r., sygn. II K [...], warunkowo umorzono na okres próby wynoszący 1 rok, postępowanie karne wobec L. K. o czyn z art. 182 § 1 k.k. z 1969 r. polegający na tym, „iż w dniu 2 stycznia 1997 r. w O. naruszył nietykalność cielesną P. G. w ten sposób, że uderzył go kilkakrotnie pięściami w twarz, powodując u P. G. obrażenia ciała w postaci podbiegnięcia krwawego okolicy podoczołowej prawej”.

Orzeczenie sądu pierwszej instancji zaskarżył obrońca L. K. zarzucając wyrokowi :

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,
- obrazę przepisów postępowania przez nie rozważenie całokształtu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a to art. 3, 4, 357 i 372 k.p.k. z 1969 r.

Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w O. z dnia 12 grudnia 1997 r., sygn. VII Ka [...], zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Wyrok ten zaskarżył w trybie kasacji obrońca oskarżonego zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a to :

- art.2 § 1 pkt 2, art.4 § 1, art.357 i 372 § 1 k.p.k. z 1969 r. przez „dokonanie ustaleń faktycznych nie odpowiadających prawdzie wskutek nie przeprowadzenia dokładnego i wyczerpującego postępowania dowodowego zmierzającego do wykazania nieprawdziwości oskarżenia ”,
- art.406 § 2 k.p.k. z 1969 r. przez nie ustosunkowanie się w uzasadnieniu orzeczenia sądu odwoławczego do zarzutów i wniosków apelacji.

Podnosząc te zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroków Sądu Rejonowego w O. i Sądu Wojewódzkiego w O. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja nie jest zasadna. Nie trudno zauważyć, że pierwszy z zarzutów kasacyjnych sprowadza się w istocie do polemiki z ustaleniami faktycznymi, na co wyraźnie wskazuje autor kasacji w jej uzasadnieniu, dokonany przez sąd orzekający, zaakceptowanymi w postępowaniu apelacyjnym przez sąd drugiej instancji. Sąd Najwyższy wielokrotnie podnosił, że błędy w ustaleniach faktycznych mogą być zweryfikowane jedynie pośrednio, w sytuacji uznania przez sąd kasacyjny zarzutu rażącego naruszenia przepisów postępowania karnego (por. np. wyrok SN z dnia 6 września 1996 r., II KKN 63/96, OSNKW 1997, z.1-2, poz.11). Rozpoznając tę konkretną kasację Sąd Najwyższy nie dopatrzył się takiego naruszenia przepisów prawa karnego procesowego.

W świetle analizy wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności wobec dokładnej i wszechstronnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego przedstawionej w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego, słusznie zaaprobowanej przez Sąd Wojewódzki w postępowaniu apelacyjnym, nie można mówić o naruszeniu, przez organy orzekające w tej sprawie, art. 4 § 1 k.p.k. z 1969 r., bowiem dokonywanie w trybie kasacji ponownej oceny zgromadzonego materiału dowodowego nie jest możliwe, gdyż ocena ta pozostaje pod ochroną powołanego wyżej przepisu prawa procesowego - obecnie art.7 k.p.k. (por. wyrok SN z 4 czerwca 1996 r., IV KKN 35/96, Prok. i Pr. 1996, nr 10, poz.15).

Sąd Rejonowy, stosownie do wymogów art.372 § 1 k.p.k. z 1969 r., uzasadnił swoje stanowisko, wskazując jakie fakty i w oparciu o jakie przesłanki uznał za udowodnione. Ustosunkował się do zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego poddając je krytycznej analizie i dochodząc do poprawnych wniosków. Oceny tej nie zmienia, podniesiony w kasacji zarzut nie wyjaśnienia rozbieżności między zeznaniami pokrzywdzonego a treścią zaświadczenia lekarskiego polegający na różnym umiejscowieniu obrażeń ciała pokrzywdzonego w obrębie jego głowy. Ustalenie czy podbiegnięcie krwawe wystąpiło z lewej strony twarzy czy też z prawej

strony nie jest na tyle istotne, w realiach tej konkretnej sprawy, aby mogło decydować o konieczności nadzwyczajnej korekty prawomocnego orzeczenia.

Przechodząc do podniesionego w kasacji zarzutu rażącego naruszenia przepisu art.406 § 2 k.p.k. z 1969 r. należy stwierdzić, że jest on niezasadny. Sąd Wojewódzki w O. podzielił argumentację Sądu pierwszej instancji podając w uzasadnieniu powody, dla których utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. W sytuacji, kiedy „Sąd odwoławczy podziela w pełni ustalenia i ocenę dowodów dokonaną przez sąd pierwszej instancji, to rozpoznając zarzuty apelacji nie jest zobowiązany do przedstawienia własnych ocen stanowiących powtórzenie argumentacji przytoczonej przez Sąd pierwszej instancji. Sposób i zakres odniesienia się do zarzutów apelacji determinowany jest ich charakterem i znaczeniem dla prawidłowego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy i nie zawsze wymaga szczegółowego Rozważenia kwestii, które nie miały istotnego wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia w szczególności w sytuacji, kiedy uzasadnienie tego orzeczenia zawiera pełną i wszechstronną analizę i ocenę dowodów ”

- wyrok SN z 30 stycznia 1998 r., V KKN 44/97, Prok. i Pr. 1998, nr 5, poz.8.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy postanowił oddalić kasację.